Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MICHAEL CONNELLY

JOCUL DE DOMINO

SERIA
HARRY BOSCH

editura rao

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1 Aprilie

Ellis și Long se aflau la patru mașini distanță de motocicletă, pe Ventura Boulevard. Se îndreptau către est și se apropiau de curba periculoasă unde șoseaua o lua înspre sud, către Hollywood.

Ellis se afla la volan, acolo unde prefera să fie, deși, fiind mai experimentat și mai în vârstă, i-ar fi putut comanda lui Long cine să conducă și cine să stea în dreapta. Long privea ecranul telefonului pe care îl ținea în mână, urmărind cu atenție înregistrarea video și ceea ce numeau ei „investiția lor".

Mașina îi oferea un sentiment de confort, de siguranță. Roțile nu jucau. Ellis simțea că deține controlul. Zări o deschidere pe banda dreaptă și apăsă accelerația. Mașina țâșni în față.

Long își ridică privirea.

– Ce faci?

– Scap de o problemă.

– Poftim?

– Înainte să devină o problemă.

Accelerа până când ajunse în dreptul motocicletei. Aruncă o privire și zări ghetele motociclistului și flăcările portocalii de pe rezervorul de benzină. Flăcările se potriveau cu culoarea Camaroului.

El înaintă câțiva metri, iar la următoarea curbă la dreapta, lăsă mașina să pătrundă ușor pe banda din stânga, urmând legile forței centrifuge.

Îl auzi pe motociclist urlând. Acesta lovi partea laterală a mașinii, apoi accelerа, încercând să o depășească. Aici greși. Ar fi trebuit să

frâneze și să se retragă, însă el încercase să scape accelerând. Pregătit pentru această mișcare, Ellis apăsă accelerația. Camaroul țâșni pe banda din stânga, tăindu-i calea.

Ellis auzi scârțâit de roți și un claxonat disperat când motocicleta pătrunse pe contrasens. Apoi, sunetul ascuțit produs impactul inevitabil dintre fiare.

Ellis zâmbi și își văzu mai departe de drum.

1

Era vineri dimineață, iar cei inspirați plecaseră deja ca să-și petreacă sfârșitul de săptămână în afara orașului. Prin urmare, traficul către centru era lejer, iar Harry Bosch ajunse devreme la tribunal. În loc să îl aștepte pe Mickey Haller pe treptele din față, unde conveniseră să se întâlnească, hotărî să îl caute pe avocatul lui în interiorul structurii monolitice care ocupa o jumătate de cvartal și nouăsprezece etaje în aer. Însă căutarea lui Haller nu se dovedi atât de grea pe cât sugera impunătoarea clădire. După ce trecu de detectorul de metale de la recepție – o experiență nouă pentru el –, Bosch luă liftul până la etajul al cincisprezecelea și începu să verifice fiecare sală de judecată, apoi coborî pe scări. Majoritatea sălilor unde erau judecate cazurile penale se aflau între etajele nouă și cincisprezece. Bosch o știa prea bine deoarece își petrecuse aici ultimii treizeci de ani.

Îl găsi pe Haller în sala 120, de la etajul al treisprezecelea. Procesul era în derulare, însă fără jurați. Haller îi spusese lui Bosch că avea o audiere care se va termina până la prânz, când trebuiau să se întâlnească. Harry luă loc pe o bancă în galeria din spate, destinată publicului, și îl urmări pe Haller care îi adresa câteva întrebări unui ofițer de poliție din L.A., aflat în boxa martorilor. Bosch ratase preliminariile, însă ajunsese la timp ca să asiste la interogatoriul lui Haller.

– Domnule ofițer Sanchez, vă rog să ne povestiți cum ați ajuns să îl arestați pe domnul Hennegan în data de 11 decembrie anul trecut,

zise Haller. Ce-ar fi să începem cu misiunea dumneavoastră din ziua respectivă?!

Sanchez tăcu o clipă, încercând să formuleze un răspuns la ceea ce părea a fi o întrebare de rutină. Bosch observă că acesta avea pe mânecă trei dungi, câte una pentru fiecare cinci ani petrecuți în cadrul departamentului. Cincisprezece ani însemnau o experiență îndelungată, iar acest lucru îi spunea lui Bosch că Sanchez va da răspunsuri precaute și calificate, care vor fi mai utile acuzării decât apărării.

– Partenerul meu și cu mine efectuam o misiune de patrulare de rutină în sectorul de care aparține 77th Street, răspunse Sanchez. În momentul în care a avut loc incidentul, ne deplasam înspre vest, pe Florence Avenue.

– Și domnul Hennegan se afla tot pe Florence Avenue?

– Da.

– În ce direcție se îndrepta?

– Se îndrepta tot înspre vest. Mașina lui era în fața noastră.

– În regulă. Apoi, ce s-a întâmplat?

– Am ajuns la semaforul de pe Normandie, care era pe roșu, iar domnul Hennegan s-a oprit, iar noi am oprit în spatele lui. Domnul Hennegan a semnalizat dreapta ca să o ia înspre nord, pe Normandie.

– A comis o abatere rutieră virând la dreapta pe culoarea roșie a semaforului?

– Nu. S-a oprit, iar apoi a virat la dreapta la culoarea verde.

Haller încuviință din cap și analiză ceva într-un blocnotes. Ședea lângă clientul său, care era îmbrăcat în haine de deținut – semn că era vorba despre un caz penal. Bosch presupuse că era un proces legat de droguri și că Haller încerca să desființeze tot ceea ce fusese descoperit în mașina clientului său, susținând că a fost o oprire neîntemeiată.

Haller continuă interogatoriul martorului de la masa apărării. Deoarece nu existau jurați, judecătorul nu impunea respectarea formalității de a se ridica în picioare pentru a se adresa martorului.

– Ați virat și dumneavoastră după mașina domnului Hennegan, corect?

– Corect, răspunse Sanchez.

– Când ați decis să efectuați un control rutier asupra vehiculului domnului Hennegan?

– Imediat. L-am atenționat sonor, iar el a tras pe dreapta.

– Și ce s-a întâmplat?

– De îndată ce a oprit mașina, ușa pasagerului s-a deschis, iar acesta a sărit din mașină.

– A luat-o la fugă.

– Da, domnule.

– Încotro?

– În zona respectivă există un complex comercial, iar în spatele acestuia, o alee. A luat-o pe alee înspre est.

– L-ați urmărit, dumneavoastră sau partenerul dumneavoastră?

– Nu, domnule, e împotriva regulamentului și destul de periculos să ne despărțim. Partenerul meu a cerut prin stație întăriri și un dirijabil. L-a descris pe bărbatul care fugea.

– Un dirijabil?

– Un elicopter al poliției.

– Am înțeles. Și dumneavoastră ce ați făcut, domnule ofițer Sanchez, în timp ce partenerul dumneavoastră vorbea la stație?

– Am coborât din mașina de poliție și m-am apropiat de cealaltă mașină prin partea stângă, cerându-i șoferului să își scoată mâinile pe geam ca să le văd.

– V-ați scos arma?

– Da.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– I-am cerut șoferului – domnului Hennegan – să coboare din mașină și să se întindă pe jos. El s-a conformat, iar eu i-am pus cătușele.

– I-ați spus de ce îl arestați?

– La momentul respectiv nu era arestat.

– Era cu cătușele la mâini și cu fața lipită de asfalt, iar dumneavoastră spuneți că nu l-ați arestat?

– Nu știam cu ce ne confruntăm, iar grija mea a fost siguranța mea și a partenerului meu. Unul din pasageri fugise din mașină, prin urmare am devenit suspicioși.

– Așadar, pasagerul care a rupt-o la fugă a fost cel care a stârnit această acțiune.

– Da, domnule.

Haller frunzări câteva pagini galbene din blocnotes ca să revadă notițele, apoi studie ceva pe ecranul laptopului care era deschis pe masă. Clientul lui își ținea capul plecat și din spate părea că doarme.

Judecătorul, care se lăsase atât de jos în fotoliu, încât Bosch nu reușea să îi vadă decât creștetul încărunțit, își drese glasul și se aplecă puțin, făcându-se vizibil pentru toți cei prezenți în sală. Plăcuța din fața lui îl prezenta ca fiind judecătorul Steve Yerrid. Bosch nu îl recunoscu nici pe el, nici numele lui, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că în acea clădire se aflau cincizeci de săli de judecată și tot atâția judecători.

– Mai aveți ceva de adăugat, domnule Haller? întrebă el.

– Îmi cer scuze, onorată instanță, spuse Haller. Îmi verificam notițele.

– Să continuăm.

– Da, onorată instanță.

Haller păru să fi găsit ceea ce căuta și se pregăti să continue.

– Cât timp l-ați ținut cu cătușele la mâini pe stradă pe domnul Hennegan, domnule ofițer Sanchez?

– Am verificat mașina și odată ce m-am asigurat că nu mai era nimeni în ea, m-am întors la domnul Hennegan, l-am percheziționat să văd dacă are asupra lui vreo armă, l-am ajutat să se ridice și l-am așezat pe bancheta din spate a mașinii de poliție pentru siguranța lui și a noastră.

– De ce nu ar fi fost în siguranță?

– După cum am spus, nu știam cu ce ne confruntăm. Unul din indivizi fugise, iar celălalt părea agitat. Cel mai potrivit a fost să ne asigurăm că individul nu reprezintă vreun pericol și să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă.

– Când v-ați dat seama pentru prima oară că domnul Hennegan era agitat, după cum susțineți dumneavoastră?

– Imediat. În momentul în care i-am cerut să își scoată mâinile pe geam.

– Țineați arma îndreptată către el atunci când i-ați cerut acest lucru, nu-i așa?

– Da.

– În regulă, deci domnul Hennegan ședea pe bancheta din spate a mașinii de poliție. L-ați întrebat dacă vă permite să îi percheziționați mașina?

– Da, iar el a refuzat.

– Ce ați făcut după ce el a refuzat?

– Am cerut prin stație să fie trimis la fața locului un câine polițist.

– Ce face un astfel de câine?

– Este dresat să dea alerta atunci când simte miros de droguri.

– În regulă. Cât a durat să fie adus acest câine de pe Florence până pe Normandie?

– În jur de o oră. A fost adus de la academie, unde se desfășura o demonstrație de dresaj.

– Prin urmare, în tot acest timp, clientul meu a stat închis în mașina dumneavoastră, pe bancheta din spate.

– Corect.

– De câte ori v-ați întors la mașină, ați deschis portiera și l-ați întrebat dacă vă permite să îi percheziționați mașina?

– De două sau de trei ori.

– Și care a fost răspunsul lui?

– A refuzat de fiecare dată.

– Dumneavoastră sau ceilalți ofițeri de poliție l-ați găsit pe individul care a fugit din mașină?

– Din câte ştiu eu, nu. Însă cazul a fost predat în aceeaşi zi celor de la Narcotice.

– Când a fost adus, în cele din urmă, câinele, ce s-a întâmplat?

– Ofiţerul K-9 l-a plimbat în jurul vehiculului suspect, iar câinele a atras atenţia asupra portbagajului.

– Cum îl cheamă pe câine?

– Cosmo, cred.

– Ce fel de vehicul conducea domnul Hennegan?

– O Toyota Camry veche.

– Deci Cosmo v-a atras atenţia că în portbagaj se află droguri.

– Da, domnule.

– Prin urmare, aţi deschis portbagajul.

– Am luat în considerare atenţionarea câinelui ca fiind „suspiciune rezonabilă" pentru percheziţionarea portbagajului.

– Aţi găsit droguri, domnule Sanchez?

– Am găsit o pungă care părea să conţină metamfetamină, precum şi o pungă cu bani.

– Care a fost cantitatea de metamfetamină?

– S-a dovedit a fi un kilogram.

– Şi ce sumă de bani?

– Optzeci şi şase de mii de dolari.

– Numerar?

– Da.

– L-aţi arestat pe domnul Hennegan pentru posesie cu intenţia de a vinde, corect?

– Da, în acel moment l-am arestat, i-am citit drepturile şi l-am dus la departament pentru a fi închis.

Haller dădu din cap, apoi îşi consultă din nou notiţele. Bosch ştia că acesta mai avea un as în mânecă. Îl scoase atunci când judecătorul îl atenţionă să continue.

– Domnule ofiţer, să revenim la momentul de la semafor. Aţi mărturisit mai devreme că domnul Hennegan a virat la dreapta la culoarea

verde a semaforului după ce s-a oprit şi a aşteptat momentul potrivit să efectueze virajul. Am înţeles corect?

– Da.

– Acest lucru este legal, da?

– Da.

– Atunci, dacă nu a greşit cu nimic, de ce l-aţi semnalizat cu girofarul şi l-aţi obligat să tragă pe dreapta?

Sanchez îi aruncă o privire procurorului care şedea la masa opusă de cea a lui Haller. Acesta nu intervenise deloc, însă Bosch îl văzuse luându-şi notiţe în timp ce ofiţerul de poliţie depunea mărturie.

Acea privire fugară îi spuse lui Bosch că Haller descoperise veriga slabă a cazului respectiv.

– Onorată instanţă, vă rog să îi cereţi martorului să răspundă la întrebare şi să nu ceară ajutor de la domnul procuror, solicită Haller.

Judecătorul Yerrid se aplecă din nou în faţă şi îi ceru lui Sanchez să răspundă. Sanchez dori să i se repete întrebarea, iar Haller se conformă.

– Era în preajma Crăciunului, spuse Sanchez. În această perioadă a anului împărţim tichete pentru curcan şi l-am tras pe dreapta ca să îi premiem.

– Tichete pentru curcan? întrebă Haller. Cum adică, „tichete pentru curcan"?